

Слънчо

ВЕСТНИКЪ ЗА УЧЕНИЦИТЕ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Петъ броя годишно.

Всеки брой 1 левъ.

Списва комитетъ отъ учители.

Ръкописи и суми се изпращатъ до Сръдшия директоръ въ Шуменъ.

Разрешенъ отъ Областната дирекция въ Шуменъ — № 1020 отъ 3. II. 1937 г.

Христосъ възкръсна...

Картина отъ П. Тюманъ.

... Въ недѣля сутриньта.

Следъ зима.

Засмѣ се слънчо на земята
Тогаи я съ топлички лъчи
Тогаи и зашепна:

— Стига, стига сънь!

Дигнаха главици мждрооки
Теменуги. Изпъчи гърди куку-
мъжъ, засмѣха се жълтурчета.
Вътвориха очички синчета. Раз-
омърдаха се бубулечки и муши-
нци. Раздвижватъ крачка, опра-
нятъ крилца.

Малката калинка трепна, о-
гледа се и кацна на върха на
една зелена тревичка, за да
е погрѣе на слънце.

Промъкна се край нея бръм-
барко Златанчо. Поогледа я и
е засмѣ.

— Много, много си спала,
калинке! Изпревариха те всич-
ки мушици. Бубулечки, пепе-
лудки, птички—бързатъ, ша-
пчатъ крилца. А ти? Виждъ ме—
виждо злато сж крилата ми.
Вобързахъ, докато не се е свър-
шила боята на зая. Знаешъ,
свѣтки на златната боя налита.

Засрами се малката калинка.
Ръведе очи и продума:

— Закъснѣхъ, приятелю, но
че ще има боя и за мене.
Толко ми трѣбва! — нѣколко
капчици...

Благодари калинката на до-
стливиъ приятелъ и литна
свѣтъмъ гората. Сръдъ горската
поляна заю-художникъ дошар-
елаше крилцата на палава пе-
нерудка.

— Колко е хубаво! Какви
царки!—загледа се калинка,
всички не вдига.

А заю, извивчица поправя,
внчица поставя и самодовол-
но додава:

— Готово!... Боя вече не ос-
тана, но и работата си при-
вършихъ. Нагиздихъ всички.

Той вдига глава и съзира
до себе си малката калинка-
малинка сгушена, не смѣе да
мръдне.

— Много си закъснѣла, ми-
личка. Защо не побърза? Всич-
ки пѣстрила привършихъ.

— Азъ съмъ малка... по чет-
китъ все ще сж останали кап-
чици боя, моли свѣнливо ка-
линката.

Пожали я заю. Грабна чер-
вената четка, раздвижи я по
крилцата на калинка-малинка.

— Хайде сега нѣколко чер-
ни капчици! Що да правя?—
само по черната четчица виж-
дамъ малко боя. Готово!... Я,
я!—та и така ти хубаво си пре-
мѣнена. Имашъ червена дреш-
ка съ черни капчици.

Иванъ Вазовъ

Дъхътъ на пролѣтъта.

Сладкий дъхъ на пролѣтъта
До насъ иде вече,
Призракътъ на младостта
Трепти отъ далече...

Още клонитъ стърчатъ
Безъ цвѣтъ и безъ шума,
И джбравитъ мълчатъ
Безъ пѣсень, безъ дума.

Планинитъ съ зименъ снѣгъ
Вѣнчани сж всички,
Равнината е безъ злакъ,
Въздухътъ безъ птички.

Но духътъ на пролѣтъта
Невидимъ се носи,
И надеждата света
Трепка ни съ крило си.

Скоро ще се разшумятъ
Долини, горички,
И цвѣта ще се явятъ
Ведно съ ластовички.

Ведро небе ще синѣй
Надъ златното слънце,
Подъ земя ще се засмѣй
И малкото зрънце.

Пловдивъ, 1881 г.

Пролѣтъ.

Нѣма вече снѣговетъ,

Изтрѣпнаха каловетъ.

Всичко радва се и смѣй,
Че слънце вече грѣй.

Подъ трънката бодлива

Теменужка срамежлива

Сгушена ни чака

Да я занесемъ на кака.

Соня Койчева, отъ II отдѣл.
у-ще „Д. Войниковъ“, Шуменъ.

Трепна отъ радостъ сърди-
цето на калинка-малинка. Най-
после и тя се вреди! Доволна,
усмихна се на зая и литна
къмъ извора да се огледа.

М. Ст. Минева.

Назаретъ

Градъ въ Палестина. До европейската война е броялъ
8 хиляди жители. Мѣстожителство на светото семейство
(Мария, Йосифъ и Исусъ) до Исусовото кръщение. Затова
Исуса го назовавали Назарянинътъ или Назаретянинътъ.

Петдесетъ години въ служба на човѣчеството, 1888—1938

Луи Пастьоръ, химикъ
въ Парижъ, столицата на
Франция, открилъ противо-
бѣсната ваксина. Новината
се разнесла бързо и ско-

лѣкуване на дифтерията
съ серумъ.

Отъ цѣлия свѣтъ се
обърнали къмъ „Пастьоро-
вото учреждение“ съ мол-
ба да имъ пратятъ проти-
водифтеритенъ серумъ.

Сега пъкъ се разбрало
отъ ученитъ люде, че
Пастьоровото учреждение
е малко за работа. Тога-
вашниятъ вестникъ „Фига-
ро“, който излиза и сега,
открилъ подписка. Събралъ
единъ милионъ франка. Съ
тия пари купили стопан-
ство, въ което построили
обори за коне, отъ които
Пастьоръдобивалъ противо-
бѣсенъ серумъ. Още едно
дарение позволило да се
купятъ нови 14 декара
земя, върху която съгради-
ли болница за болни отъ
заразителни болести, а по-
късно и учреждение за
биологическа химия. Въ не-
го Пастьоръ основалъ но-
ва наука за микробитъ, на-
речена **бактериология**.

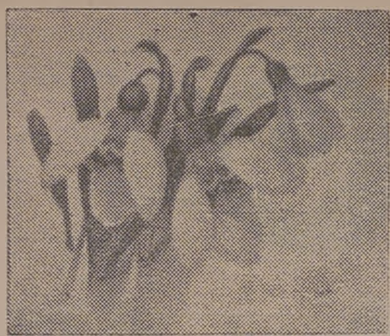
Трудоветъ и откритията
на Пастьоръ подтикнали и
други люде да се занима-
ватъ и трудятъ като него.
Напреднала медицината за
люде и животни, земедѣли-
ето, занаятчииството, което
си служи съ ферменти
(квасни гъбички). Науката,
която Пастьоръ създалъ,
позволила да се откриятъ
микробитъ на много бо-
лести, да се узнаятъ и из-

Следва на 4 страница

ро ухапани отъ цѣлия
свѣтъ тръгнала за Парижъ
да се спасяватъ. Който
не успѣе да се лѣкува
умира въ страшни мъки.
А дотогава лѣкарство нѣ-
мало. Всички разбирали
каква услуга прави на чо-
вѣчеството Пастьоръ. От-
крила се подписка, запис-
ва се 2 1/2 милиона франка.
Съ тия пари се купува
мѣсто, построява се сгра-
да, именува се на името
му: „Пастьорово учрежде-
ние“ и му се отстъпва да
работи свободно и спокойно,
насърдчаванъ отъ це-
нителитъ на дѣлото му.
Това било въ 1888 г.

Въ 1894 г. Пастьорови-
ятъ сътрудникъ докторъ
Ру известилъ сполучливото

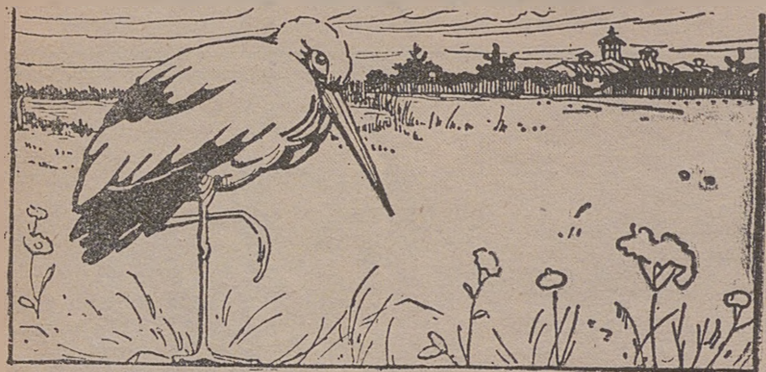

„Стига съни!
Веселъ звънъ
се разнася вънъ.

Следъ студа
пролѣтътъ
носи ни цвѣтъ“.

Косътъ много не му мисли, пръвъ пристигна
„голъ и босъ“.

Щъркътъ казалъ: „На сто и двадесетия день не
тръгвамъ, но на сто и тридесетия не оставамъ“. Начало
на изчислението му е Димитровденъ. 130-ятъ день е
18. мартъ.

Ластовицата не бърза толкова. Тя идва около дв
седмици по-късно. И „на Благовещение (7 априль)
даже и ластовицата гнѣздо не вие“.

Но после и тя и всички птици и животни виятъ
гнѣзда, мжтатъ яйца, отглеждатъ малки.

За голѣмитъ трѣбва храна, за малкитъ млѣко
Стадото се пуца на зелено.

Ето, тоя, който храни цѣлъ свѣтъ, бързо напуца
задименитъ изби, за да се присъедини съ работата си
къмъ пѣсенята на труда и радостта отъ него.

Ехъ, пролѣтъ!

Сирийска легенда.

Освободенъ отъ тъмни-
цата, Варавва хукна да бѣ-
га съ всички сили и бѣга
безспирно, докато се на-
мѣри въ далечни пустинни
мѣста. Изморенъ, той се
повали тамъ на земята,
пролежа цѣлъ день, а като
настѣпи вечерята, поле-
кичка се доближи до пѣ-
тя, скри се задъ единъ ка-
мъкъ, причака първия пѣт-
никъ и го уби. Намѣри
въ торбичката му съ що
да се нахрани, нахрани се
и побѣгна на друго мѣсто.
И тамъ повтори сжщото.
Гуши се въ камѣнацитъ
цѣлъ день, привечеръ се
навѣрта около пѣтя, убива
новъ пѣтникъ, обира го и
бѣга по други пѣтища. Та-
ка той бѣга отъ едно мѣ-
сто на друго, върши убий-
ства и всѣкога сполучва-
ше да избѣгне човѣшкото
око. Когато намираше въ
убития пари или изобщо
нѣщо ценно, Варавва съ
опасностъ за живота си,
отиваше въ града, купува-
ше каквото му трѣбва и
пакъ бѣгаше по планини и
пущинаци

Веднажъ, навечеръ, Ва-
равва забеляза единъ пѣт-
никъ съ кошница на рамо,
изкочи отъ скривалището
си и викна: „Стой!“ Пѣт-
никътъ се спрѣ и това за-
чуди Варавва: обикновено
пѣтницигъ се спущаха да
бѣгатъ, викаха за помощъ,
или изваждаха орѣжие, или
падаха на колѣне и молѣха
за милостъ и съжаление.
Този, обаче, се спрѣ и по-
пита кротко: — „Що искашъ
отъ мене? — „Какво носишъ
въ кошницата?“ — „Риба“,
отговори пѣтникътъ. Варав-
ва бѣше гладенъ и плюн-
китъ му потекоха, като чу
думата „риба!“ „Дай я тукъ,
азъ ще ямъ, макаръ и су-
рова риба!“ Но пѣтникътъ
остави кошницата на земя-
та и каза: „Защо пѣкъ ще
я ядешъ сурова, нима не
можемъ да я изпечемъ!“
Варавва го погледна зачу-
денъ. „А пари имашъ ли?“
— „Имамъ, отговори пѣт-
никътъ, колко ти сж нужд-
ни?“ — „Дай всичкитъ!“ каза
Варавва. Пѣтникътъ си
посви раменетъ: „На взем
ги всичкитъ, ако ти сж
нуждни“ — и му подаде ке-
сията съ паритъ. — „Сега
свали дрехата си!“ — каза Ва-
равва; ношно време въ тия
пущинаци е страшно сту-
дено“. Варавва бѣше почти
голъ. Пѣтникътъ си свали
горната дреха и я подаде
на Варавва: „Взemi я. Дре-
хата е добра и въ нея ще
ти бжде топло. Не искашъ
ли да ти дамъ и ризата си?“
Варавва взе и ризата, об-
лѣче се и каза на съвсемъ
съблѣчения пѣтника: „Се-
га азъ трѣбва да те убия.“
— „Защо?“ — попита пѣт-
никътъ. — „Затуй, защото ти
ще разкажешъ, че си ме
срещалъ. Плачи и се моли.
Твоя животъ е вече къмъ
края“. Пѣтникътъ посви ра-

мене. „Тѣй ли? Това не е
възможно — моятъ животъ
нѣма край!“ — „Какъ нѣма
когато азъ ей сега ще го
взема?“ — „Ти ще ми отне-
мешъ тѣлото, както ми
отне кошницата, паритъ и
дрехитъ. А животътъ се
продължава вѣчно“ — „Но,
де това?“ Пѣтникътъ по-
сочи небето. Варавва по-
гледна къмъ небето и про-
дума: „Тамъ нищо нѣма!“
Пѣтникътъ си посви раме-
нете, позасмѣ се и посочи
на планината: — „А тамъ
има ли нѣщо?“ — „Нищо,
отговори Варавва, като се
вглеждаше добре“ — „Тамъ,
задъ тая планина е Иеру-
салимъ; тамъ има домове,
дворци, храмове, люде. Са-
мо, че ние оттукъ нищо не
виждаме!“ Варавва се раз-
сърди: „Стига си говорилъ
загадъчно! Ти не знаешъ
съ кого разговаряшъ! А ако
знаешъ и космитъ на гла-
вата ти биха потреперили!
Азъ съмъ вече осжжданъ
на смъртъ, каквато ти не си
снѣвалъ. Азъ трѣбваше
да бжде разпѣнатъ! Вмѣсто
мене, обаче, ще разпѣнатъ
нѣкого си отъ Назаретъ.
Моето име е Варавва. А ти
кой си?“ — „Азъ съмъ при-
ятели на Оногова, когото
казвашъ, че ще разпѣнатъ
вмѣсто тебе!“ Варавва се
начумери и се дръпна на-
задъ — „Ти си приятелъ на
Оногова?... Ето що: бѣгай,
колкото сили ти държатъ;
защото, знаешъ, твоятъ при-
ятели е разпѣнатъ заради
мене. Нѣма да те закачамъ,
бѣгай!“

Пѣтникътъ спокойно си
продължи пѣтя и си за-
мина, а Варавва остана дъл-
боко замисленъ. Никой
до сега така не бѣ разго-
варялъ съ него.

Наскоро, следъ туй, Ва-
равва сполучи да убие единъ
богатъ търговецъ на пѣтя
и да вземе много пари. Оти-
де въ Иерусалимъ, да се
повесели. Купи си нова
дреха, тръгна по улицитъ,
увѣренъ, че никой не ще
го познае... Изведнѣжъ, той
чу около градскитъ врата
викове, плачъ, риданис. На
пѣтя бѣха намѣрили тѣло-
то на убития търговецъ и
го донесли въ Иерусалимъ.
Въ това време се разнесе
изъ тѣлпата: „Варавва е
тука! Варавва е въ града!“

Единъ отъ стражаритъ,
пазачи на затвора, го билъ
забелязалъ. Веднага затва-
рятъ градскитъ врата и
почватъ да търсятъ Варавва.

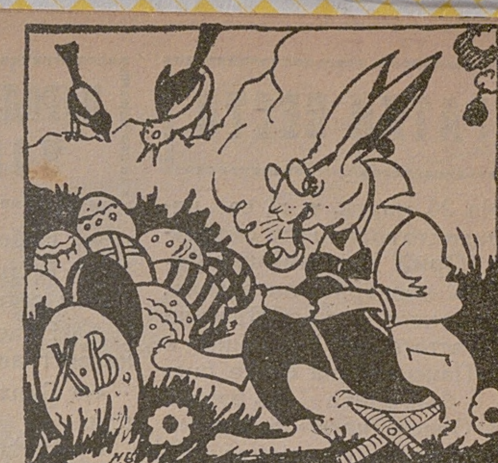
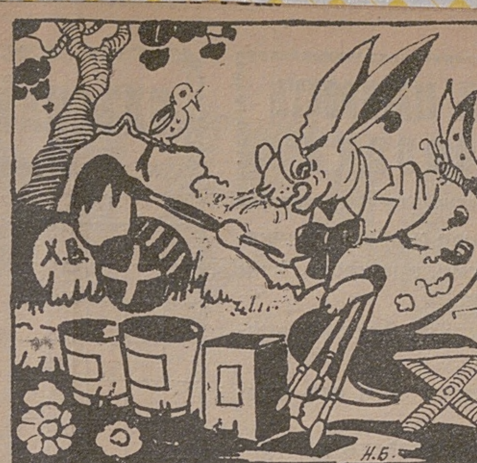
Варавва цѣлъ потрепера
и бързо зави по една изъ
тъмнитъ улици. Но нѣма-
ше кжде да се спаси. Той
бѣгаше като смаянъ изъ
улица въ улица и на
единъ кръстопѣтъ, срещна
онзи чуденъ човѣкъ, кого-
то той бѣ обралъ и пус-
налъ безъ да го убие. —
„Варавва? Ти ли си? изви-
ка човѣкътъ“. Варавва пад-
на предъ него на колѣне и
протегна рѣце: — „Твоятъ

приятелъ разпнаха вмѣсто
мене — убий ме по-добре ти,
отведнѣжъ, безъ мжчения.
Да не падамъ само живъ
въ рѣцетъ на ония. Тѣ сж
така озлобени сега противъ
мене, че ще ме измжчватъ.
Убий ме по-добре ти, зара-
ди своя приятелъ.“ — „Вър-
ви по-скоро съ мене, Ва-
равва, отговори човѣкътъ.
Азъ ще те скрия така, че
никой не ще те намѣри.
По-скоро!“... Варавва бѣ
скритъ въ единъ зимникъ
и тамъ въ страхъ и тре-
петъ прекара цѣли три де-
на. Стопанинътъ на кжца-
та му носѣше храна и всѣ-
ки пѣтъ бързаше да при-
крие зимника. — „Търсятъ
те навсѣкжде по всички
кжщи...“

На четвъртия день сто-
панинътъ отвори зимника и
каза: Излизай! нѣма вече
опасностъ. Градскитъ врата
сж пакъ отворени. Претър-
сиха всички кжщи и дойдо-
ха до заключение, че стра-
жарътъ трѣбва да се
излѣгълъ, или се е припо-
налъ. Сега ти спокойно
можешъ да си излѣзешъ
изъ града. Азъ ще те из-
пратя“. Варавва си повър-
главата и отговори: „Нѣмъ
ми задушава гърдитъ.
що е, — не мога да кажа.
До сега никой не е по-
стѣпвалъ така съ мене.
На, вземъ паритъ, които
имамъ. Защото, азъ на-
тина убихъ оня търговецъ.
При тия думи, стопанинътъ
на кжцата заплака и отъ
страни ржката му съ паритъ

— „Тежко ми! Азъ трѣб-
ва да съмъ убилъ тво-
роднина, нали? И ти се-
ще ме предадешъ!“ Нѣмъ
стопанинътъ отговори: „
„Не се бой. Убитиятъ отъ
тебе човѣкъ не е мой род-
нина. Азъ не го знаехъ.“
дори никога не съмъ го
видѣлъ!“ — „Тогава защо
плачешъ за чуждия чо-
вѣкъ?“ — „Всѣки човѣкъ
ми е братъ, отговори сто-
панинътъ.“ — „И азъ ли?“
запита зачудено Варавва.
— „И ти каза „всѣки“.“ — „И
отговори стопанинътъ.“
„И ти би плакалъ за мене,
ако ме убиеха?“ — „Така
сжщо бихъ плакалъ.“
„Ти си чуденъ човѣкъ, ка-
за Варавва!“ Повече не
разговаряха, докле излѣ-
затъ изъ градскитъ врата.
— „Знаешъ ли, каза Ва-
равва, като излѣзоха на
полето че, ако ей-сега ме
узнаеха, и тебе биха по-
били заедно съ мене?“

Чудниятъ човѣкъ посви
само рамене... Раздѣлиха се.
Наскоро следъ туй, Ва-
равва пакъ се скри задъ
единъ камъкъ и причака
идещия край него пѣтника.
Той вече се целѣша въ
главата на пѣтника, но
отведнѣжъ му мина презъ
ума: „Ще намѣрятъ трупъ
и онзи „чуденъ“ човѣкъ,
който живѣе въ града, и
знае, че азъ направихъ

Грабна заю пъстрилата
и затича къмъ гората.
Ще да шари днесъ яйцата,
що донесоха децата.
рисува Н. Бояджиевъ.

Бѣла дреха той навлича,
на художникъ да прилича.
И усмихнатъ, съ очила,
вади разни пъстрила.

Бързо четката раздвижи—
радостенъ е: нѣма грижи.
Ей изкуството владѣе!
Вижте, всичко хубавѣе!

На зелената тревица,
за послушнитѣ дечица,
съ чуднитѣ си крачица,
купъ изписа яйчица.

М. Ст. Минева.

ВАРАВВА

Продължение отъ 2 стр.

Той ще плаче и ще
е: „Хъ Варавва! азъ
спасихъ, а той убива
тѣ братя!“ И Варавва
хвърли камъка; преседѣ
засада и гледа само на
тника, докле се изгуби
очитѣ му.

Непривично бѣше туй за
равва. Но на следната
еръ, чакайки въ засада,
отново пропустна пжт-
тъ; не уби третия, чет-
тия, макаръ че тѣ ми-
а край него само на две
чки разстояние. Натретия
тъ, измъченъ отъ гладъ,
равва отиде въ Иеруса-
лъмъ, въ къщата на своя
натъ, „чуденъ“ човѣкъ,
му каза: „Ето вече два
на заради тебе никого
убивамъ. Тѣй азъ ще
ра отъ гладъ; ти си длъ-
тъ да ме нахранишъ!“

Гопанинтѣ на къщата го
е съ радостъ. нахрани
предложи му своето
ло да спи. Но Варавва
можеше да заспи: той
лѣше какво сега ще бж-
съ него — „Чудно нѣщо!
лѣше си той, какъ азъ
а ще живѣя? Ако всѣки
тъ така мисля преди да
рля камъка, или мушна
ножа — никога никого
а да убия. Такива мис-
не сж за моя животъ.
да не мисля така не мога!

Какво ще бжде сега съ
мене? „...Утринта рано той
отиде въ горитѣ, дълбоко
замисленъ, и следъ два
дена, примрѣлъ отъ гладъ
пакъ се завърна при своя
познатъ.

— Нахрани ме, каза той,
азъ пакъ никого не убихъ!

Убийствата около Иеру-
салимъ се прекратиха. Всич-
ки свободно отдѣхнаха. Да-
же вечерно време, всѣки
можеше свободно, безъ
страхъ, да си върви по
пжтя, безъ да подозира, че
нейде задъ камънитѣ съ
кръвни очи броди разбой-
никътъ Варавва. Взеха да
говорятъ: „Варавва забѣг-
налъ въ друга земя“. Даже:
„Варавва умрѣлъ“. Но, ето,
веднѣжъ при градскитѣ
врати се раздаде викъ:
„Дръжте тоя човѣкъ! Това
е Варавва!“ Нѣкой си поз-
на Варавва, когато той оти-
ваше при своя приятелъ,
да се нахрани, защото ни-
кого не бѣ убилъ. Варавва
бѣ нападнатъ, хванатъ,
свързанъ съ въжета, жес-
токо битъ и откаранъ въ
тъмница. На следния день
го изпратиха предъ сж-
диитѣ. — „Твоего име е
Варавва?“ — пита сждията —
„Да, азъ, наистина, се каз-
вамъ така. Но да се нари-
ча човѣкъ Варавва, това
още не е престѣпление. И
ти имашъ сжщо така нѣ-
какво име. Защо прочее,

сж ме вързали и ме дър-
жатъ въ затвора?“ — „Тебе
ти е запретино да се явя-
вашъ въ Иерусалимъ; ти
си се явилъ, оплаквай се
сега на себе си. Ти ще бж-
дешъ осъденъ на смъртъ“,
— „Азъ не разбирамъ това,
каза Варавва. Азъ сега ни-
кого не убивамъ и никому
зло не мисля; защо ще ме
погубвате?“ — „По закона
ти трѣбва да умрешъ“ — от-
говориха сждиитѣ. — „Чуд-
ни хора сте вие, каза Ва-
равва, когато човѣкъ убива
вие го пущате отъ затвора,
когато не е виновенъ въ
нищо, вие го убивате. Впро-
чемъ, за мене, може би,
действително ще бжде по-
добре, ако умра. Да ви
убивамъ отъ нѣкое време,
азъ не мога. Да живѣя съ
васъ сжщо не мога, защото
съвсемъ не ви разбира-
мъ. Казватъ, че тамъ,
горе има нѣкакъвъ другъ
животъ. Ще опитамъ; за-
щото за менъ нищо тука
не е ясно. Моля ви само
да ме убие те по-скоро. За
това азъ имамъ свои съоб-
ражения“. Сждиитѣ наве-
доха лица къмъ земята,
и ги покриха въ знакъ
на скръбъ. Съ туй смърт-
ната присжда биде произ-
несена.

— „Ти ще бждешъ раз-
пънатъ на кръстъ!“

— „Само не може ли по-
скоро?“ — попита неспокоенъ

Варавва. И като седѣше въ
затвора той четеше и ми-
нутитѣ, страшно се беспо-
коеше и запитваше стра-
жата: „Скоро ли? Кога?“
Най-сетне, стражарътъ обя-
ви: „Варавва излизай, тво-
ятъ редъ дойде!“ Варавва
излѣзе изъ затвора, нарами
като перце огромния кръстъ
и каза: „Само по-скоро да
вървимъ!“ Улицитѣ, покри-
витѣ бѣха пълни съ на-
родъ. Цѣлитъ градъ ти-
чаше да види, какъ ще
изведатъ на Голгота про-
чутия разбойникъ. — А Ва-
равва, облѣнъ въ потъ отъ
палещето слънце, почти
тичаше съ кръста на рамо.
Войниците едва го насти-
гаха. Тѣ се смѣха. „Защо
бързашъ Варавва?“ А Ва-
равва, загриженъ имъ от-
говаряше: „Бързамъ, защо-
то се боя да не би вмѣсто
мене да разпънатъ Не-
винния“.

* Амбулатория произлиза
отъ латинската дума вървя и
значи подвиженъ: подвижна
болница, временно учрежде-
ние и пр.

* Апостолъ произлиза отъ
грѣцкитѣ думи пращамъ и да-
лече и значи проповѣдникъ въ
чужбина.

* Базаръ (пазаръ) е араб-
ска дума.

* Банка произлиза отъ ду-
мата банкъ, означаваща тез-
гяхъ, маса. На тезгяха едно-
временнитѣ сарафи размѣняли
пари и скжпоценности.

* Бифюркация (разклоне-
ние) е едно отъ най-любопит-
нитѣ явления. Водитѣ на единъ
изворъ отиватъ къмъ два ба-
сейна и образуватъ две рѣки:
рѣка Неродимка (Косово по-
ле) изпраща води въ Бѣло и
Черно морета. Рѣка Квасики-
аре въ Южна Америка сжщо
дѣли водитѣ си.

* Бохемъ значи човѣкъ,
който живѣе днесъ за днесъ.
Затова често наричатъ бохеми
циганитѣ.

* Докторъ, латин. дума, зна-
чи ученъ. Титла, която се да-
ва за доказани знания въ
висшитѣ училища. Най-често
лѣкаритѣ иматъ тая титла, но
я иматъ и люде отъ други зва-
ния.

* Експресъ е английска ду-
ма и значи съ голѣма бързи-
на, когато се говори за пре-
насяне пжтници и стоки.

* Епруветка (отъ фр. гла-
голъ епруве) значи изпитал-
ка, опитка.

* Интересъ произлиза отъ
латинската дума интересъ,
която значи важи, ползува.

Досадно прекалено употрѣ-
бяваме тая чуждица. Замѣня-
вайте я съ бѣлгарски думи.
Имамъ полза, имамъ изгода,
занимава ме, занимателно е,
любопитна работа, страдатъ
ми изгодитѣ, въ това той вла-
га особено участие, и т. н.,
но не казвайте имамъ инте-
ресъ, интересно е и т. н.

е Дьомезонъ.

РАЗКАЗЪ на АФРИКАНСКИЯ ЛОВЕЦЪ

Еднажъ азъ не разли-
тъ очертанията на лова
при все това, стреляхъ.
ато приближихъ, азъ
дѣхъ жената на шимпан-
о, сгъната, съ две рж-
прилепени къмъ гърди-
за да задържатъ кръвъ-
... Тя не казваше нищо,
даше ме безъ умраза и
шкеше... Азъ не можехъ
се гордѣя... накарахъ да
аровятъ тамъ, въ осно-
а на едно голѣмо дър-
а да не я досегнатъ
витѣ животни. Усиновихъ
рка й. По-добре бихъ
рилъ да я оставя въ го-
а... За това ще ви раз-
ка допжти.

Повецътъ пи, за да се
покои, поиска да про-
лжи, колеба се, като че
спрѣнъ срѣдъ пжтъ отъ
предвидена прѣчка.

— Ако вие знаехте... чу-
и ли сте за Гаспаръ,
мпанзето отъ Тупеней?
йте ме, Гаспаръ яде съ

господаря си и жена му.
Понеже той свършва пре-
ди тѣхъ, той не мръдва ни
на йота докато седи.
Скрѣства ржце и ги гледа.
Еднз вечеръ, тѣй като тѣ
бѣха мълчаливи, той взе-
ма ржката на жената, пос-
ле на господаря си, и ги
сѣдини, гледайки ги. Оче-
видно той е мислилъ нѣ-
що, като е сѣдинявалъ
бѣлитѣ ржце, правилъ е
тоза действие, което той
не е никога видѣлъ да
се прави...

Спомнямъ си и за семей-
ството оранги, което ви-
дѣхъ въ животинската гра-
дина. Бащата разсѣянъ,
майката съ внимание съ-
срѣдоточена къмъ едного-
дишното си малко, което
се изоставяше въ ржцетѣ й.

Дълго описва ловецътъ
живота на семействата шим-
панзе въ гората: тѣхното
събиране, вътрешнитѣ имъ
борби, боеветѣ, рѣдки но

жестоки по време на съ-
бирането; за старитѣ, ко-
ито изоставятъ, защото тѣ
забавятъ ходенето по земя-
та и катеренето по дърве-
тата; за мъртитѣ, отъ ко-
ито се отдѣлятъ следъ нѣ-
колко скимтения и за иг-
ритѣ следъ богата гощав-
ка отъ плодове.

— Шимпанзетата сж мал-
ки разпрѣснати племена,
народъ, изгубилъ душата
си. Вървамъ, че въ вели-
кото семейството сж наши
братовчедъ, които сж се
объркали

Опитоменото шимпанзе.

— Кжде дѣнахте шим-
панзето си! — попита лове-
цътъ.

Господарътъ му разказа
какъ го е отвелъ и оста-
вилъ въ гората.

— Обяснявамъ си, — рече
ловецътъ. Представи си на
40 клм отъ тукъ, шофьоръ-
рътъ, който караше съ
бързината на вѣтъра, поч-
на да намалява. Предъ насъ
изгърмява и ние чуваме

остри викове като отъ
мѣкого когото колятъ. Во-
зачътъ ми спира. Той бѣ
видѣлъ мѣстенъ човѣкъ
да възвива къмъ лѣво.
Гледамъ въ тая посока и
виждамъ нѣщо като опър-
пано момче, което тича съ
всичка сила, помагайки си
съ ржце. Шофьорътъ ми
казва: „Маймуна, голѣма
горска маймуна!“ Азъ не
очаквахъ тамъ до пжтя да
срещна едно шимпанзе. Не
ми идваше на умъ за ва-
шия Жуло, облѣченъ въ
човѣшки дрехи. Казахъ си:
„Това е нѣкое дете“, и о-
тидохъ да спра черния чо-
вѣкъ да не стреля. Шо-
фьорътъ възразява: „Май-
муна е!“ Честна дума, „жи-
вотното“ носѣше дрехи
съвсемъ разкжсани. „Азъ
не съмъ пиянъ, казвамъ
си. Ще подлудявамъ ли?“
Виждате, билъ е вашиятъ
Жуло, който се е опит-
валъ да се върне. Той е
дебнѣлъ минаването на ка-
мионетката ми, която чулъ

отъ далечъ...

Господарътъ го попита,
защо още шимпанзето му
Жуло не се е присѣди-
нилъ къмъ еднородцитѣ си.

— Вие мислите, отгово-
ри ловецътъ, че то е лес-
но, че мжжкия, който ид-
ва неизвестно отъ где, мо-
же да намѣри мѣсто из-
веднажъ въ едно семей-
ство отъ шимпанзета, на
което членоветѣ сж вза-
имно познати и не се на-
пущатъ никога.. Много

КРАТКИ ВЕСТИ

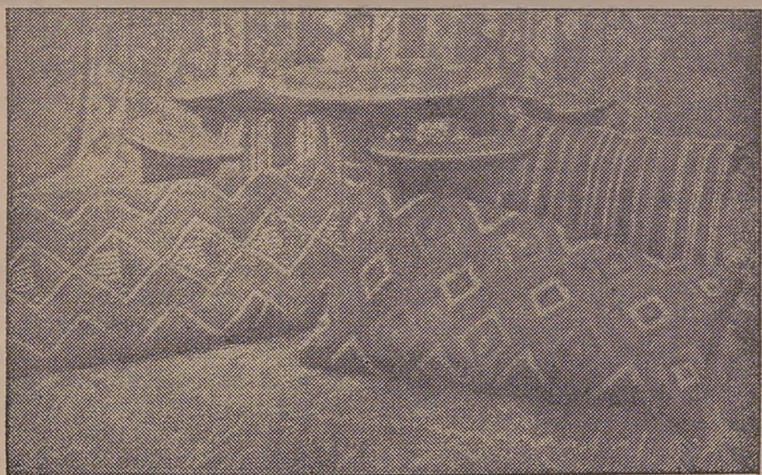
* На 26 мартъ, т. г., се навършиха сто години от смъртта на Юрий Иванович Венелинъ, подкарпатски русинъ. Въ историята на бълг. Възраждане мѣстото на Венелина е следъ Паисия. Така сж го оценили и българитѣ отъ руския градъ Одеса, като поставили на мраморния му паметникъ надписа:

„Напомни на свѣта за забравения, но славенъ и мощенъ нѣкога български народъ и пламенно желае да го види възроденъ“.

* Презъ януарий месецъ тая година се навършиха 40 г. отъ смъртта и 100 години отъ раждането на Йосифъ А. Ковачевъ. Роденъ е въ Щипъ, Македония. Училъ и учителствувалъ въ Македония, после се усъвършенствувалъ въ Русия. Върналъ се въ България и подготвилъ нови учители. До настѣпване на освобождението билъ постоянно гоненъ отъ турцитѣ. Въ свободна България се издигналъ до професорската катедра. Едно основно училище въ София носи негово име. На 21 февруарий бѣ чествуванъ въ Военния клубъ въ София.

* Шуменското музикално дружество „Родни Звуци“ навърши м. г. 40 години отъ основаването си. Ръководителъ на хорветѣ му г. Анастасъ Зидаровъ навърши 30 години като такъвъ. Затова презъ т. г. ще се отпразднуватъ тържествено тия годишнини.

Добруджанска трапеца.

Подаръкъ на Царя отъ добруджанци за сватбата му.

време трѣбва за да го допуснатъ. Трѣбва да понесе натирвания, ухапвания, удари, да следва стадото на прилично разстояние, за да не го смуцава, за да накара да го ценятъ, за да свикнатъ... Поради опитомяването си вашиятъ Жуло е изгубилъ добритѣ си навици. Предполагамъ, че той се е опиталъ да влѣзе въ нѣкое малко обществено безъ предпазване, както влизаше въ обѣдната ви. Ясно ви е що му се случва на чужденеца. Напраздно е правилъ ха, ха, хо, хо, викалъ хи, хи и показвалъ цѣлото си знание, той, вѣроятно, е получилъ изправление, което го е накарало да бѣга. Затова е билъ съ раздранни дрехи, Шимпанзето никога не се трие о трънетѣ. Мисля, че трѣбваше да покаже повече търпение. Трѣбваше да носи плодове на старитѣ маймуни, да наплѣска една или две

женски преди да влѣзе въ играта, когато празнуватъ гоцавка съ плодове или празнуване, следъ като е минало дълго време безъ нѣкой отъ тѣхъ да е загиналъ отъ болестъ или въ бой срещу горскитѣ звѣрове. Истина ти казвамъ, играта имъ е сжца като на негритѣ отъ Конго и брѣга Слонова костъ.

На другия денъ сутринъта единъ ловецъ отъ едно племе донесе останки. Господарьтъ ги позна веднага: нѣколко кървави парцали, една огърлица отъ стъклени синци и кжсове отъ черепъ, съ прилепнали дълги черни и блестящи коси. Това бѣше останало отъ Жуло.

— Кой го е убилъ? — питаха домашнитѣ.

— Пантерата, — отговори ловецътъ негъръ.

— Какъ може тя да го стигне върху дървото! —

очуди се господарьтъ.

— Азъ го намѣрихъ подъ само дърво. Маймуна, която бѣга отъ пантера или змия не се качва на дърво, което не е близу до други дървета.

— Виждамъ добре какъ се е случило всичко, — продума бѣлиятъ ловецъ. Изненаданъ на върха на дървото, преди зори, вашиятъ Жуло съ крѣска си е проглушилъ гората. Следъ нѣколко опита да се докопа до него, пантерата разбрала, че шимпанзето има преимущество надъ нейнитѣ нокти съ четиритѣ си ржце, когато е потребно да се задържи по дължината на високитѣ отвесни клоне. Тогава тя е седнала подъ дървото и е чакала съ полузатворени очи, като котка, която дебне предъ миша дупка въ хамбаръ. Пантерата може да изтрае три дни безъ вода, при условие да не бѣга много. Когато пѣкъ

маймунитѣ сж като насъ, тѣ пиятъ при всѣки случай.

Но не си главоболете за това. Много по вѣроятно е, че вашиятъ Жуло би умрѣлъ отъ скука, ако го бѣхте дали на нѣкой другаръ. Отсутствието на първия господаръ опечалва маймунитѣ до толкова, че тѣ се оставятъ да загинатъ отъ гладъ и линѣене. Може би, той би предприелъ да ви намѣри и пакъ не-

щастieto щѣше да лети. А сега Жуло въ земята на прадси. То не е сжщо катая малка женска, азъ отведохъ въ Франция умрѣ въ кораба пневмония, отъ която зарази въ Дакаръ. Б то сжщество тракаш би при всѣки пристъ болестъта и използвѣско облекчение ме прегръща и ми дава страданията си! пожелавамъ да видишото, то е много скруструва ти се, че вижда умира дете..

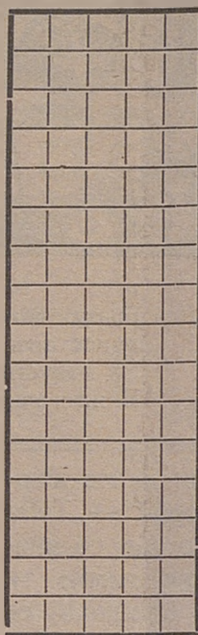
Изъ Животинска книга отъ френски — Живко Т. Станковъ

Всѣки смѣта си нѣщо.

Една муха кацна на биволъ, и като малко, попита го: „Тежа, да си отида“ и рече: „Нито, като те угадихъ, нито ме жа, че седишъ“.

БЛЪСКАЙ ГЛАВА

17

- 1 Месецъ презъ годината
- 2 Видъ възвишение
- 3 Нѣщо, което се прави отъ цвѣтя
- 4 Рѣка въ Европа
- 5 Житно растение
- 6 Зеленчукъ
- 7 Плодъ
- 8 Женско име
- 9 Градъ въ Германия (Австрия)
- 10 Рибка
- 11 Домашно животното
- 12 Рѣка въ Африка
- 13 Часть отъ дърво
- 14 Видъ обработване на земята
- 15 Денъ отъ седмицата
- 16 Музикално представление

17 — Отвесно — народна мъдростъ.

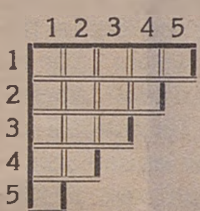
Симеонъ Ив. Даалиевъ, II отд. „Ил. Р. Блъсковъ“ — Шуменъ.

Тия 21 точки, разположени въ форма на тригълникъ, да се заграждатъ така, че всѣка да остане сама въ килийка. Линиитѣ да бждатъ дръпнати само на три пѣти, съ три прекъсвания на ржката.

И. А. Пантелеевъ уч. II кл с Царевъ-бродъ.

Отвесно и водоравно:

1. Музикаленъ инструментъ
2. Часть отъ глава
3. Число
4. Нота
5. Гласна буква

Веска Аврамова, уч. отъ I кл. гара Хитрино — Шуменско.

* На 3 мартъ въ гр. Прилепъ, Македония подъ сръбска власть, изгорѣла сградата, въ която презъ турско време се помѣщавало основното и мжжкото трикласно училище „Св. Кирилъ и св. Методий“. Зданието имало въ всѣки катъ по 8 голѣми стаи, обширенъ салонъ и подземие. Градено било съ сръдства и трудъ на македонскитѣ българи. Населението давало пари (лири) долни дрехи, домашно платно, килимчета, гривни и пр., за да се види съ училище.

Кжде е другарчето, което се е скрило?